

на юг от града. В градинарската работа вземат участие всички от семейството, включително и четирите деца (Иванова, Кръстев 2006: 105). Българските цигани братята Атанас и Пано Ив. Паневци от Стара Загора, живеещи в квартал Чадър могила, през 1939 г. купуват в местността Казанджийската пръст, на североизток от града, 2,5 дка и пет ара нива (Нотариален акт за покупко-продажба от 10 юли 1939 г.).

Собственик на земя, нач. на XXI век

Традиционно женската власт е в къщи. Тя държи парите, тя е тази, която разпределя семейния бюджет. "Мъжът дава парите на жената, а тя решава как да се харчат. Когато обаче мъжът поиска пари, трябва да има. В противен случай следва санкция" (Карамихова 2003: 111). Цялата къща трябва да е чиста, да е сготвено, да е изпрано. Едно от основните й семейни задължение е да пере, да глади, мъжът и винаги да е чист и спретнат. Така тя изразява своята позицията към съпруга си. "Независимо дали тя ходи на работа, а мъжът не ходи и донася пари, тя е длъжна да си чисти, да сготви. Ролята на жената е да чисти, да готви, да уважава мъжа си" (ж., 43 г., ерлии).

Тези нейни отговорности са общовалидни за общността и в странството, и във времето. „...Жена му Гина бе смугла, красива и работна – по-голяма част от домакинската работа падаше на нейните плещи. Освен това тя бе изключително тиха...” (Макфий 2007: 76). В началото на XX век пловдивчани обичат да почиват в празничните дни „на тиферич” на салаша на острова в р. Марица. На следващия ден циганките събират останалата храна в торби и я отнасят в къщи (Алваджиев 1971: 84).

В периода на номадстване по-младите жени осигуряват храна за всички членове на групата. Приготвянето на яденето става на открит огън край катуната върху импровизирано огнище от два камъка или върху желязна пиростия. В повечето случаи жените месят и пекат хляба на място.

ЕВГЕНИЯ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ

556384